

פרק יד

חביבות שליח שעושה שליחותו

בשנת תשי"ח, כאשר למדתי אצל מורי ורבי הגאון רבי מיכאל בער וייסמנדל זצוק"ל, היה זה בערוב ימיו כאשר הוא כבר היה זקן וחולה ונבצר ממנו לדאוג לצרכיה הגשמיים של הישיבה, מנהלי הישיבה החליטו לערוך דינר לטובת הישיבה במוצאי שבת. הרב וייסמנדל לא היה אמור להגיע לכינוס הזה מפני חולשתו. הרופאים אסרו עליו לצאת מביתו. וודאי שלא יכול היה לנאום בפני הציבור. זכורני שישבנו במסיבה תלמידיו, אברכים ובחורים, ושמענו לדברי הנואמים.

לפתע, הושלך הס בקהל, הרב וייסמנדל זצוק"ל הופיע בפתח. להפתעתנו, למרות שהרופאים אסרו עליו את הדבור הוא ביקש את לדבר.

אנו היינו נרגשים מאוד. לא חשבנו שיגיע, ועתה, לא רק שהוא מגיע הוא גם מדבר! לצערנו, היו אלו דבריו האחרונים בציבור, היה זה כשבועיים לפני פטירתו.

וכך אמר: מבין אני שהנואמים שדיברו וידברו כאן הערב ידברו בשבחי, החלטתי שבמקום שאחרים ידברו עלי אדבר אני על עצמי... אפילו שזה לא כל כך יפה... אבל יש לי מסר מיוחד לומר לכם: אני אחד מאלפי רבבות שליחים, שהקב"ה שלח לעולמו ונתן בידם שליחות. גם אני נשלחתי לעולם הזה על ידי בורא עולם, והשבח שלי הוא שאני מאמין בשליחותי!

אם יש בי מעלה, אז זוהי מעלתי: אני יודע מי אני, מה גודל תפקידי, ומה רב הכח שיש בידי! אם אני שליח של ה', הרי שכביכול "שלוחו כמותו", ויש לי מן השמים את כל הכוחות לבצע את שליחותי!

פעם חשבתי שתפקידי בעולם יהיה להציל מליון יהודים מיהודי הונגריה, ניסיתי והתאמצתי בכל מיני השתדלויות כבירות הנשגבות להצלת יהודי הונגריה ואין כאן המקום לפרטם. לגודל הטרגדיה, פריצי בני עמינו קלקלו את תוכניותי, בעוונותי הרבים.

הקב"ה גילה לי שזה לא תפקידי. לאחר מכן נתן לי הקב"ה שליחות להקים ישיבה וללמד תלמידים. וכך המשיך הרב לדבר על העניין, כמה חשוב הוא האדם שמכיר ויודע את שליחותו ותפקידו בעולם ומשתדל למלא את יעודו.

לבטלים רק לקיים רצון עליון ועל ידי זה מצליח בשליחותו ועושה המצוה בתקונה. ואף במעשה גשמי ע"י ישוב הדעת שמברר אצל וחסף באמת שיתקיים רצון עליון שיש בזה יוכל להתצל ע"ל.

תפקודו לעת כזאת היא לדעת את שליחותיו הגדולה כעת ולדורות ולחיות מוסרים נפשנו על שליחותנו, שהיא הניתוק והתבדלה מכל הרע המקיף והסובב אותנו, להאמין בתפקודינו וכך נזכה שבמהרה יתגלה אורו של משיח ב"א.

דברים אלו נכנסו אז בלבי, אך היית בטוח שמשם עוד רגע המשיח מגיע, ויגמר תפקודו כשליחי הקב"ה, שהרי תמלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים.

מי חלם אז שתהיה לנו הזדמנות לחזור על הדברים הללו? אז, אפילו בחלום חל"ה חזק לא הייתי מעלה על דעתי שעוד תמישים וחמש שנה אוציא ספר ואציט בו את דברי.

אל אמותה

אך כך רוצה ברא העולם. הוא רוצה אותנו כשגרירים ושליחים בעולם. עלינו לשאת תפקיד זה באחריות עצומה, הקב"ה האמין בנו, הוא סמך עלינו שבצע את תפקודינו כראוי וכדברי חז"ל בלקוט שמועני (האזינו רמו תקמב) "אל אמונה" שהאמין בעולם ובראו, כלומר ברא עולם האמין בנו ונתן לנו תפקיד והאחריות המוטלת עלינו היא לבצע אותו בשלמות.

כל אחד מאתנו הוא לא פחות שליח של הקב"ה מהרבי שלי, הרב וייסמנדל. והוא לא פחות שליח מהארז"ל מהגא"א הבעש"ט או רשב"י לכולנו תפקיד שלא ייתן להחליפ.

מי שאינו מאמין בשליחות הוא נכשל במלחמה ודאי שימשול בתפקידו, צריך חרבה אמונה לחיות את הדברים הללו בצורה הנכונה, ואם יחודי הולך עם האחריות ומאמין בשליחותו הוא יקבל את כל הסייעתא דשמיא הנצרכת לו לבצע את שליחותו

ובשפת אמת (במדבר שלח - תל"ב) איתא במדרש "אין חגיב לפני הקב"ה כשליח שנשלח לעשות מצוה ונתן נפשו שישלח בשליחותו". נודע דברי אבי זקני מורי ורבי ז"ל, כי כולנו שלוחי מצוה שנשלחנו מהשי"ת בעולם הזה לקיים מצותיו.

בדאי לא היחה אפשרות להמשיך קדושת השי"ת בעה"ז. רק ע"י בנינו בעבודתם. והיא העצה שיוכלו לחתקיים בעולם הזה בקדושה ע"י המצוה כדכתב "שילח אורד ואמתד". דהנה בכל דבר יש קדושה כדכתב "שכלכותך מלכות כל עולמים".

נמצא, שכל הנעשה הוא רצון עליון בלבד רק שנסתר בעה"ז. והמצוה נקראין נרות שמאירין בכח התורה לכל המעשים. כי אין לך מעשה שאין בה מצוה. ורק קודם כל דבר צריך האדם ליתן נפשו בשליחותו, והינני שאסוף כל רצונות שלי